

Désirée Murk-Scholten (36 jr), innovatieadviseur bij Syntens

'Tien jaar geleden zette ik mijn eerste schreden op het pad van de spiritualiteit. Heel veilig begon ik met boeken, daarna ging ik naar een astroloog en twee jaar later naar een 'bezinningsweek'. Hoogzwanger zat ik te mediteren in de natuur, te tekenen, en kreeg ik coaching. Ik ervoer de kracht van de stilte. En mijn bewondering steeg voor de frappante omslag waartoe ik in staat bleek: van een rennend, gedreven leven naar een leven in volkomen rust, alle touwtjes loslatend. Maar ik bewonderde vooral onze leidster. Als een prachtige Boeddhavrouw, heerlijk enthousiast, maar ook een enorme liefde en rust uitzendend, zat ze daar te zijn. Ik voelde dat het niet aangeleerd was, maar dat ze écht zo was. Halverwege de week belde ik mijn vader. Zijn reactie: 'Zeker allemaal gescheiden lui daar.' Zijn woorden raakten me niet: ik was in totale bewondering voor onze leidster. Zij was mijn held.

Dat is ze vijf jaar gebleven. Ik bleef cursussen bij haar volgen en observeerde hoe ze met mensen omging, hoe ze ons aankeek. Als een spons zoog ik het in me op. Zij hielp mij bij mijn ontwikkeling, ik wilde dat iedereen haar leerde kennen.

Maar toen kwam de omslag. Ik kreeg een aanvaring met een medecursist. We zaten te mediteren en hij maakte continu grappen. Daar zei ik wat van. Dat viel verkeerd bij hem. Hij vertrok. In plaats van rustig te blijven, raakte onze leidster verstrikt in haar emoties. De

prachtige Boeddhavrouw was compleet verdwenen. Ze was ontzettend verdrietig, vroeg zich af hoe dit had kunnen gebeuren. Ik zat eveneens vast in mijn emoties. Voelde boosheid en verdriet. Maar ik was te overrompeld om dit te uiten. Onze leidster zag totaal niet dat ik het niet trok. In de pauze spraken we kort over het voorval, daarna gingen we gewoon verder met de training. Terug in de auto overdacht ik alles nog eens. En werd wakker geschud. Al die tijd had ik mijn leidster volledige autoriteit toegekend. Ik had haar op een troon geplaatst en mezelf onder haar. Onterecht, zo bleek. Sindsdien waak ik ervoor iemand op een voetstuk te plaatsen en als mijn held te beschouwen. Soms dreigt het weer te gebeuren. Dan denk ik 'als ik toch eens net zo goed/mooi/sterk als die persoon...' Maar omdat ik het meteen herken, verlies ik mezelf er niet meer in. Bepaalde facetten van iemand kunnen je in bepaalde periodes van je leven zeker helpen. Maar de troon is niet nodig. Bij mezelf blijven en mezelf als gelijkwaardig ervaren, dát is nodig. Of ik daarmee de held in mezelf heb gevonden? Ja, in die zin dat ik mag vertrouwen op mijn eigen sterke punten en daar voor sta. Niet in de zin van: mensen, kijk naar mij, hoe ik het doe is het goed, neem daar een voorbeeld aan. Dat type heldenhom heb ik afgezworen.'

*—

Heb je ook een held en wil je meewerken aan deze rubriek? Geef je op bij Carp.nl/held

